

Dhr. Verheijen

Eigenlijk wilde ik gymleraar worden
Ik hockeyde al op hoog niveau
Maar mijn toekomst lag in het familiebedrijf
Tja, in die tijd toen ging dat zo

"Alles tussen zakdoek en dekbed"
Verkochten wij al vele jaren
In de zaak die opa in 1907 startte
Ondernemers, dat was wat we waren

De textielgroothandel aan de Emmasingel
Werd op 5 December platgebombardeed
Vader opende aan de Jan van Lieshoutstraat
En ik werd in Duitsland gestationeerd

Bij de headquarters van de NATO
Was ik chauffeur voor de "Big House"
Mijn clientèle was Top Secret
Maar de fooien zeker niet flauw

Ik nam eenmaal thuis de zaak van pa over
Maar verkocht deze tot zijn grote vrees
Investeerde alles wat ik had in squashcentra
En die staan er nu nog steeds

Ik was altijd al een zakenman
Van mijn keuzes heb ik geen spijt
Ik zie nog steeds de pracht van het leven in
Ook al ben ik mijn zicht kwijt

Dhr. de Wit

40 jaar met plezier in het onderwijs
20 daarvan als leraar, en later directeur
'S mam had me liever als pastoor gezien
Maar daar waar ik veulste te pienter vur

Ik hoefde niet in dienst; was te mager
Maar was hier toen de bommen vielen
En moest met alle jongemannen helpen
Met het begraven van die 42 arme zielen

Daarna ben ik begonnen op de basisschool
Onder pastoor Holtes, en nam later de leiding
Ik kreeg al gauw Vaticaanse erkenning
En later, een koninklijke onderscheiding

Mijn kinderen werken allen als leraar
De kleinkinderen pienter, 't zit in ons bloed
Zus woont hieronder, vriendin verderop
Ja, zelfs in de liefde gaat 't goed

Ik heb 2 vrouwen en 1 zoon verloren
Kanker gehad maar ondanks alles ga ik voort
Ik hou van het leven, mijn cirkel is rond
Maar schei er nog niet mee uit, zeker hoor!

Dhr. Verkooijen

Heb de wereld rond gevaren
Vol gevaren, in die tijd
Spijt? Ach welnee, 'tis al zo lang gelee
Wou gewoon niet naar de Ambachtsschool
Dus ging ik met de Marine mee

Mijn opleiding kreeg ik in Engeland
Onze koningin was daar toen ook
Aan het feesten, het was tenslotte vrede
En de jubelstemming groot
Maar ik moest helaas de andere kant op met de boot

Het schip Karel Doorman, versie 1 & 2
Fietsbanden en sigaretten smokkelen op zee
Vanuit IJsland naar de Molukken en zuid-Afrika kreeg ik in
Indie eervol ontslag
En voer onder een vrij-Nederlandse vlag
Terug naar Philips, als monteur
En mocht daar af en toe op bezoek bij meneer Frits de
directeur

Vond eenmaal thuis ook een vrouw
Waarmee ik niet veel later in een andersoortig bootje
stappen zou
En 6 kinderen, 14 klein en 10 erachter verder
Een carrière als natuurgids, 3 zelfgeschreven boeken en een
schilderkelder

Woon ik als 92-jarige man
In hetzelfde wijkske
Als waar ik ter wereld kwam

Mw. Saaris

'K ben geboren te Drents dorp
mijn ouders uit Leerdam
Beide werkende bij Philips
en zelf ook later terecht kwam

Waar ik me op de geheime afdeling bevond
en naast een erg knappe metermonteur stond
Een 2e generatie Philips-familie werd geboren
het bleek dat ik mijn collega ook wel kon bekoren

Verhuisden naar de Antonie van Leeuwenhoekstraat
en, zo gaat dat
39 jaren daar tezamen gewoond
En daar met een geweldige dochter beloond

De liefde van mijn man moet ik nu missen
maar het leven heb ik nog lief
Ja, ik ben chronisch ziek
maar zit zeker niet, achter de geraniums thuis
Kom nog geregeld met hond Noa op plekken ver van huis

'K heb een kast vol plakboeken
die ik al 40 jaar zelf maak
Koop er af en toe een meubel bij
als extra knutselopbergplaats

Vaak gooien mijn dochter en ik alles in de auto
en slepen de zuurstoffles overal mee naar toe
waarom niet gewoon opgeven?
meiske
'K zou niet weten hoe

Mw. Biekman

ik had een jeugd waaruit een hap is gebeten
geen tijd om te dromen
oorlog is een griezelig groot beest
waarvoor ik in mijn kleine bed
veel op wacht heb gezeten

ze noemden mij de Stille van de Damrak
ik reisde in de boeken die ik las
met de trein vertrok ik tussen een handvol kinderen
van Amsterdam naar Limburg,
we hadden elk een gastgezin in de stationshal begon de groep te minderen
iedereen werd opgehaald, behalve ik

ze noemden mij de Stomme van Portici ik besepte dat ik vergeten was later,
opnieuw in Amsterdam, werkte ik voor mijn vader,
de kleermaker bij het venster naaide ik
voor het licht, ook wel voor het uitzicht
en inderdaad, dat was niet verkeerd

ik was net aan de knopen en zag
over straat mijn toekomst lopen
verkleed als een mooie jongeman
zonder plan maakten we lange wandelingen
met de tijd twee ringen, vijf kinderen en een hond aan onze handen
een huis in Valkenswaard

gemis naar je geboortegrond is ook een soort wond
de Stomme van Portici heeft veel tijd op het ziektebed doorgebracht tuberculose,
pleuritis, aneurysma's heb ik als een stille strijder doorstaan stond op de uitkijk
zoals vroeger ben op een ochtend wakker geworden en dacht: het is nog nacht
waarna mijn gezichtsveld zich in voortdurende schemer bevond sindsdien staan
er grote zonnebloemen op tafel die kan ik nog wel zien

Mw. Spijkerman

soms is een pauze gewoon een pauze
maar die dag bleek het een kentering te zijn
toen ik in de loge
mijn mondhoek voelde zakken
nauwelijks mijn handschoen kon oppakken en
het licht werd in mijn hoofd
komt vast door de wijn
zei iemand van de medespelers
wat had ik dat graag geloofd

terwijl de anderen verder gingen
dansen, zingen, op het toneel staan
werd ik opgehaald door een ziekenwagen
want we weten allemaal
de show die moet verdergaan

soms is een operatie geen vooruitgang
maar het omgekeerde
als je wakker wordt en niet meer slikken kunt,
praten en ook niet zingen
en zo zo graag zou willen
Ave Maria of Le Nozze di Figaro
wat ik een rottekst vond om te leren
maar toen zo graag op mijn lippen had voelen trillen

soms moet je de regie zelf in handen nemen
niet voor jou laten beslissen
de wereld is een schouwtoneel
zei die goeie ouwe schrijver
maar ik ben niet gemaakt voor de coulissen
ik begon met schrijven
spreken via een computerstem
zodat mijn man en dochters eindelijk weer konden zeggen
moeder, wat praat jij toch veel

ik kreeg mijn humor weer
deed alles wat wel lukte
piano spelen voor mijn kleinkinderen
het schrijven van twee boeken
zwemmen tussen dolfijnen
keer op keer Lourdes bezoeken
het hoeft niet weinig te zijn
als je niet praten kan

soms is terugvechten de enige uitweg
ten midden van het podium
er is geen script noch een redelijke uitleg
de volgende keer neem ik niet weer de achteruitgang
maar buig ik wanneer de doeken sluiten
heel diep en heel lang

Mw. Bosma

ik ben terug in Stratum na zeventig jaar
de plek waar ik ooit begon

sommige mensen zeggen dat het leven
als een rechte lijn gaat
van de ene naar de andere kant
voor mij gaat het in een cirkeltje
want ik ben net zoals in monopoly
weer bij start aanbeland

tijdens de rondedans
het draaien van de mallemolen
zijn er nieuwe wendingen
verrassingen die oplaaien
zoals de jongen die ik
via de telefoon afwimpelde
ik zei iets over ziek zijn en de griep
en waar ik die avond
met mijn toekomstige man om de arm
per ongeluk tegenaan liep

of hoe een vogeltje
terwijl we van het gemeentehuis naar kerk traden
met het grootste gemak
de juiste inschatting maakte
en met zijn vogelpoep
niet de vele mensen achter ons
maar net de revers
van mijn mans trouwpak raakte

of de pannen die aan het trillen gingen
wanneer ik tijdens de dagelijkse afwas
een lied begon te zingen
ik droomde operettezangeres te worden
werd ziek op het verkeerde moment
maar daar tussen de soeplepels
en de borden was ik in mijn element

we gingen het hele land door en veranderden
om de haverklap van baan
een sportzaak
een sauna
een friettent
een zwembad
kregen drie kinderen en een wafelkraam

ik ga door en door en door
want het leven is een cirkeltje en
ik zie wel hoe de weg loopt
welke omwegen er nog te maken zijn
welke hoeken ik om zal slaan

Mw. van Laaren

grote dingen, daar doe ik niet meer aan er was genoeg
er was de oorlog die overal, zelfs in de tussenverdieping kroop
die mij mijn vader heeft ontnomen
sindsdien draagt ons gezin een oorlogswond mijn zus riep om zich heen:
over een half uur begint radio oranje
moeder kwam buiten, meteen
legde een hand op haar mond
om de woorden te smoren
want we wisten het zeker
zelfs de bakstenen hebben oren

er was mijn man
waarvan ik eerst niets moest weten
te groot, te sterk, te verlegen
toch is 64 jaar huwelijk te kort gebleken samen verhuisden we door het hele land
Utrecht, Groningen, Breda, Eindhoven want, we wisten nog van de padvinderij
je kan wel altijd rechtdoor willen
maar er zijn zoveel zijwegen

er was Bruno de zwerfhond
die ik in huis genomen had
en niet aan te lijnen was
waardoor we hem achterlieten
toen we met een verhuishwagen
de straat uit reden keek ik achterom
en zag hem gewiekst naar ons kijken
hij was duidelijk een plan aan het smeden volgde de route van onze geur
en stond twee dagen later voor onze nieuwe voordeur

geef mij nu maar de kleine dingen
scrabble winnen
droomland zingen
mijn kroost rondom
dat is genoeg

Dhr. Trum

soms moet je meegaan

met de vrouw die eenzaam op het perron staat
verbaasd in de verte staart naar een trein
die nu al een stipje lijkt
twee stipjes ontmoeten elkaar die avond drinken koffie,
stappen samen in de volgende nog geen idee waarin precies
en ook niet waarheen

soms moet je meegaan

met de dingen, die altijd weer van vorm veranderen
met de hond, de student, het onderzoek
de wereld is je laboratorium
als je een bouwkundige bent

soms moet je vragen waarom

je niet kunt vliegen
een steen geen mens is
hoe het kan dat de tekening
- net nog een meisjesgezicht
met één streep tien jaar ouder werd

soms moet je

de liefde uit laten stappen
er worden treinen en mensen gemist
er zijn witte honden die moor heten
er zijn vraagstukken waarvan de antwoorden
niet te vinden zijn in de ondergrond

Mw. Kruihof

er zit ritme in het leven
mijn hartslag slaat de maat
ik hoor de wind een liedje blazen
over hoe je ouder en wijzer wordt
als je maar doorgaat

er zit ritme in het leven
soms gaat het snel
soms gaat het traag
sta je op je vijfde al op je vaders begrafenis
zoek je al je moed weer bij elkaar
wordt je moeder niet veel later ziek zorg je als enige dochter voor haar
en merk je plots
later
dat je een groot deel van je jeugd hebt gemist

er zit ritme in het leven
vooral omdat ik trouw met een bassist en mee met de tourbus kan
Teach In Teach In
roepen de gillende fans
ik moet geen enkele moeite doen
om altijd vooraan te staan

met mijn tweede man
werk ik in zijn drukkerij
sta uren voorover gebogen
de machines slaan de maat voor mij
de cadans van het harde werk
neemt mijn lichaam over

de fysiotherapeut doet een voorspelling
die later niet blijkt te kloppen
hij stelt dat ik op mijn vijfenzestigste
in een rolstoel zal beland
wat uiteindelijk
al vijf jaar eerder zover zal zijn

gelukkig zit er altijd
een vliegje in mijn kamer
en danst het met mijn metrum mee een van mijn twee dochters
zag het ooit op de fruitmand zitten
ze zei: dat is vast oma die komt kijken hoe het gaat
sindsdien is ze altijd in mijn buurt
soms op de rand van mijn hand
de hoek van de tafel
in huis of op straat

er zit ritme in het leven
waarop ik door diepe gaten ben gegaan letterlijk stappen heb gezet
een ritme waarop ik
ouder en wijzer ben geworden
omdat ik zoveel heb gedaan